

Haaret, naar de i Halvsøvne slog Øjnene op og vendte sig.

Tydeligst huskede han fra den Tid Krigsaaret, hvis Ulykker han havde været for lille til at forstaa, og hvis Uro og Uregelmæssigheder derfor havde moret ham. Byen havde i Maaneder været besat af tyske Tropper, der daglig drog gennem Garderne med Musik og vældige Tamburmajorer i Spidsen for at stille til Revy paa Torvet eller Ridebanen. I selve Præstegaarden havde der altid været fuldt af Soldater, ofte henved en Snes Stykker foruden syv-otte Heste, der stod opstaldet i Tørvehuset og hver Morgen blev trukket ud i Haven for at strigles under en Officers Opsigt. Der var kun bleven levnet Familien nogle faa Værelser, hvori de mange Børn maatte stuves sammen paa maa og faa. Han havde fundet alt dette meget underholdende. Og saa havde de faaet Sirup paa Maden, fordi de ikke havde Smør! — — Ved at tænke efter kunde han nu forstaa, at Moderen paa den Tid maatte have gaaet og ventet sin Nedkomst. Ventet sit tolvte Barn. Ventet den tolvte vaandefulde Kamp med Døden. Og ikke nok dermed. Nogle af Børnene var bleven syge, og et af dem, en lille Pige paa tre Aar, døde under svære Lidelser. Som han siden havde hørt det fortælle, netop som et hannoveransk Regiment var rykket ud af Byen og et andet ventedes, udaandede hun i Moderens Arme.

Var det egenlig saa underligt, at hendes Væsen tilsidst var bleven lutter Bekymring? Mon i det hele ikke den yngre Slægt, der var vokset op i en Tid, som i ydre Henseende havde formet sig saa fredelig, saa sindsberoligende, af den Grund ofte viste sig uretfærdig mod Utryghedsfølelsen og Modløsheden hos de Ældre, og da navnlig hos dem,